

**Archiv obce Zádub**

**1892-1939**

Inventář

EL NAD č.: 1132

AP č.: 395

## **Obsah**

### **Úvod:**

I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
<b>Přílohy:</b>	
Příloha č. 1 – Seznam použitých zkratk.....	11
<b>Inventární seznam.....</b>	<b>12</b>

# Úvod

## I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938-1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945-1946.

Základ pro pojmenování vsi Zádub, situované přibližně 8 kilometrů jihozápadně od Bezručic, je potřeba hledat ve slovním spojení „za dubem“. K dalším českým názvům vsi patřily Zádub, Zadubo, Zaduba, k německým zkomolené Sadowa, Sadawa, Sodowa, Saduba, Zaduba a k latinským Zadub, Zaduby, Zadubie.

První písemná zmínka o Zádubu se váže k roku 1227, kdy Kojata z Hrabišic věnoval ves svému služebníkovu Heřmanovi za jeho věrné služby. Na jedno a půl století se Zádub z historických textů vytrácí a objevuje se teprve v roce 1379. V uvedeném období se o majetky v Zádubu dělili vladykové Beneda, Ješek a Jindřich, přičemž nelze vyloučit, že roztržičnost zádubského zboží byla ještě daleko větší. To by potvrdzovala zpráva z roku 1380, kdy se po smrti Buška z Krsova přihlásili o jeho majetek v Zádubu bratři Jaroslav a Jaroš z Krsova. Původně vznesli námitku proti tomu, že jmění po zemřelém Buškovi bylo prohlášeno za odúmrtí, a v nastalé soudní při uspěli. V roce 1402 je v souvislosti s majetkoprávními vztahy k Zádubu uváděno jméno Otíka ze Šontálu, používajícího též predikát ze Zádubu. Jednalo se o předka panského rodu Šontálů ze Zádubu, kteří byli posléze spjati se zádubskými državami déle než sto let. K Otíkovým potomkům pak patřili Jan ze Šontálu seděním na Zádubu, a to v letech 1449 – 1466, a Hynek ze Šontálu, pán na Zádubu, mezi lety 1460 – 1493. Roku 1500 je v historických textech uváděn Otík ze Zádubu a ze Šontálu, který je naposledy uveden ještě v roce 1512. Mezitím figuroval jako majitel blíže nespecifikovaného dílu vsi či nemovitostí v

ní Jan ze Šontálu a v Zádubu, a to v roce 1506. Následně, přibližně kolem roku 1530, drželi část zádubského zboží bratři Albrecht, Šebestián a Volf ze Zádubu, přičemž v roce 1546 je jako majitel celého podílu uváděn pouze Albrecht, s predikátem Zádubský ze Šontálu. O dva roky dříve, tedy 1544, je však se Zádubem spojena osoba jistého Maška ze Zádubu jinak z Erpužic. Již dříve uvádění bratři Albrecht a Volf Zádubští ze Šontálu a v Zádubu byli v roce 1557 uvedeni jako poplatníci Českého království. Majetková nepřehlednost však nedovoluje rozlišit, komu a jak velká část jmění v těchto obdobích náležela. V roce 1603 vlastnil Zádub příbuzný pánů ze Šontálu, Mikuláš ze Šontálu a na Zádubu, po kterém zdědili toto rodové jmění synové Jiří a Šebestián. Spolu pak v roce 1611 prodali Zádub Janovi Šebestiánovi ze Švamberka. V období, kdy vlastnil bezdružické panství rod Švamberků, došlo v tomto rozsáhlém územním celku k úpravám, co se vnitřního uspořádání týče. Panství bylo tvořeno čtyřmi celky (statky Bezdružice, Krasíkov, Gutštejn a později taktéž Trpísty – Třebel, jinak také Slavice) a nazývalo se podle rodového hradu, Švamberk či Krasíkov. V roce 1659 vymřela Janem Bedřichem kynžvartská linie Švamberků. Majitelem rozsáhlého panství, získaného sňatkem s vdovou Marií Magdalénou z Donína, se stal Jan Kryštof Ferdinand z Heissensteinu na Starhembergu. V roce 1677 odprodal Jan Kryštof Ferdinand díl Trpísty – Třebel paní Marii Terezii hraběnce Collalto. Po jeho smrti, v roce 1693, bylo panství rozděleno mezi tři pozůstalé dcery. Krasíkov/Švamberk dostala Zuzana Antonie, manželka Jana Josefa z Vrtby, která k němu získala ještě statek Gutštejn (pod jehož správou patřil Zádub) od své sestry Elišky. Jan Josef z Vrtby zdědil již v roce 1687 po svém otci Cebiv a společně s manželkou Zuzanou později vytvořili malé panství s tímž názvem. Hospodářství se však nevedlo a tak v roce 1712 odprodal Jan Josef z Vrtby značně sešlé a částečně vyhořelé statky Cebiv, Gutštejn (se vsí Zádub) a Krasíkov knížeti Maxmiliánovi Karlovi Löwensteinovi. Tomu se v tomtéž roce podařilo získat ještě panství Bezdružice, čímž opět sjednotil bývalé bezdružické jmění v jedno velké dominium. Po roce 1768 bylo bezdružické zboží rozděleno podle dřívějších správních celků (statků), přičemž v jejich rámci došlo ještě k dalšímu, detailnějšímu členění. Zádub se tak ocitl pod správou statku Cebiv a Gutštejn. Tento stav setrval do roku 1850, kdy došlo ke zrušení patrimoniální správy.

Po dobu svojí existence byla obec Zádub územně a samosprávně samostatná.

Po vytvoření samostatných obecních samospráv v roce 1850 byly ve stejném roce ustaveny také politické a soudní okresy. Obec Zádub byla zahrnuta do působnosti politického okresu v Plané a soudního okresu v Bezdružicích (zůstala v něm až do roku 1945). Politický okres Planá, spravovaný Okresním hejtmanstvím v Plané, byl jako celek podřízen Krajskému úřadu v Chebu, zrušenému v roce 1862. Při další reorganizaci správy v roce 1855 došlo k zániku okresních hejtmanství a ke sloučení politické a soudní správy. Na území okresu vznikl smíšený Okresní úřad Bezdružice, pod jehož správu patřil také Zádub. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo zřízeno Okresní hejtmanství v Teplé. Okresní hejtmanství byla po roce 1918 nahrazena okresními politickými správami, od roku 1928 pak okresními úřady. V roce 1902 přešly všechny obce soudního okresu Bezdružice opět pod politický okres Planá. Po připojení k německé „Třetí říši“ byl okres Planá zrušen a obce ze soudního okresu Bezdružice byly začleněny pod správu tzv. úřadu Landráta v Teplé.

V archivním fondu AO Zádub se nachází pamětní kniha obce, která zachycuje pouze omezené časové období z obecní historie. Pisatel knihy se soustředil především na historii regionu, a to částečně, přičemž zcela opomněl politický vývoj v obci. Z hlediska využitelnosti záznamů v knize, co se činnosti obecní samosprávy týče, se jedná o velice limitovaný informační zdroj. Nedostatek informací o vývoji původce archivního fondu v této kapitole je

zapříčiněn nedostačujícím množstvím relevantních údajů, které lze z dochovaných archiválií extrahovat. Následuje částečný přehled obecních starostů.

<b>představený obce/starosta</b>	<b>funkce od roku</b>	<b>funkce do roku</b>
Florian Wurdinger	1919	1927
Franz Benedikt	1927	?
Anton Benedikt	1936	1938
Emil Wurdinger	1938	1945

## **II. Vývoj a dějiny archivního souboru**

Z protokolu o odborné archivní dohlídce spisovny MNV Zádub z 23. února 1956 vyplývá, že podle prohlášení zástupce MNV byly veškeré písemnosti vzniklé z činnosti německé samosprávy obce vyřazeny do sběru.

Na evidenčním listu JAF číslo 108 pro archivní fond MNV Zádub, zavedeném k 7. únoru 1958, je uvedeno, že tento archivní fond obsahoval, mimo jiné, také pamětní knihu obce. Jelikož se nedochovala žádná jiná archiválie německého původce, byla pamětní kniha ponechána v rámci archivního fondu MNV Zádub. Na EL JAF však nebylo zaznamenáno, kdy a pod jakým číslem přírůstku se v tehdejší okresním archivu ocitly písemnosti obou původců.

Patrně v průběhu 60. a 70. let 20. století byl do archivního fondu MNV Zádub začleněn také parcelní protokol, aniž by to však bylo jakkoliv zohledněno v evidenci na EL NAD.

V rámci inventarizace archivů obcí v roce 2010 byly identifikovány a vyčleněny také písemnosti vzniklé z činnosti německých původců. V lednu 2010 byly do nově vytvořeného archivního fondu AO Zádub s EL NAD 1132 přesunuty pamětní kniha obce a parcelní protokol vzniklé z činnosti německé samosprávy obce.

S přihlédnutím ke množství a charakteru dochovaného materiálu nelze spolehlivě prokázat, respektive vyloučit, zda a v jakých obdobích se obec řídila jakýmkoliv spisovým řádem.

## **III. Archivní charakteristika archivního souboru**

Při pořádacích pracích v archivním fondu AO Zádub došlo ke korekci časového rozsahu, běžné metráže a počtu evidenčních jednotek tohoto archivního fondu, neboť v neevidovaném archivním materiálu se podařilo objevit katastrální mapu obce.

Materiál archivního fondu AO Zádub pochází z let 1892-1939. Jedná se o 2 úřední knihy a 1 mapu o celkové metráži 0,05 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných archiváliích užíván německý jazyk.



Archivní fond byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních fondů obcí.

V archivním fondu se nalézají archiválie I. (inv. č. 1) a II. kategorie.

Fyzický stav materiálu je dobrý. Pouze mapa je značně opotřebovaná z důvodu častého používání a nesprávného uložení.

Při pořádacích pracích v archivním fondu AO Zádub z něj nebyly vyřazeny žádné multiplikáty a písemnosti nearchivní povahy.

Do parcelního protokolu (inv. č. 2) dopsal někdo z českého vedení obce po roce 1945 několik záznamů o evidenci půdy. Nejedná se však o ucelenou, do seznamu řazenou či na předešlou navazující evidenci, nýbrž jde o podružný a jednoduchý poznámkový aparát, vtěsnaný na konec úřední knihy (1,5 listu) patrně z důvodu volné kapacity stránek. Vzhledem k ledabylosti a zřejmé nesouvislosti těchto záznamů se je zpracovatel rozhodl neuvádět v příslušném regestu a dataci úřední knihy.

#### **IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru**

Stěžejní badatelský zájem o materiály archivního fondu AO Zádub bude soustředěn zejména na pamětní knihu obce. S přihlédnutím k okolnosti, že kniha zachycuje poměrně krátkou část z obecní existence, jedná se o omezený informační pramen. V případě soustředěnějšího badatelského zaujetí je proto potřeba pracovat také s údaji uvedenými v regionální literatuře.

#### **V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky**

Archivní fond uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v lednu 2010 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 22. července 2010

Miroslav Vetrák

## Seznam použitých pramenů a literatury

### I. Prameny

*Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan-Weseritz und Umgebung.* Plan : Deutscher Heimatverlag, 1926

*Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland.* Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

*Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich,* 1849

*Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich,* 1874

*Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850-1970,* 1978

*Sbírka zákonů a nařízení státu československého,* 1919

*Sbírka zákonů a nařízení státu československého,* 1920

*Sbírka zákonů a nařízení státu československého,* 1933

*Seznam míst v království Českém,* 1913

*Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3. Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR,* 1976

*Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen,* 1849

### II. Literatura

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín – SVOBODA, Jan. *Místní jména v Čechách : jejich vznik, původní význam a změny.* Díl IV. S – Ž, Praha : Nakladatelství Československé akademie věd, 1957.

SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO, 1998.

*Über Grenzen hinweg : Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mährling,* Tirschenreuth, 1984.

## **Příloha č. 1 – Seznam použitých zkratk**

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list Jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Nacionálněsocialistická německá strana dělnická)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

## **Inventární seznam**

**Obecní úřad 1850-1945**

**Úřední knihy**

**Knihy všeobecné správy obce**

1	Pamětní kniha obce	1928-1939	K 1
---	--------------------	-----------	-----

**Knihy evidence ve věcech spolupůsobení ve státních záležitostech**

2	Parcelní protokol	1916	K 2
---	-------------------	------	-----

**Ostatní materiál**

3	Katastrální mapa obce Zádub	1892	M 1
---	-----------------------------	------	-----

c. k. Litografický institut, 1 : 2880, litografie,  
kolorováno, papír podlepený plátnem,  
4 listy o rozměru 75 x 59,5 cm

Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Zádub
Značka archivního souboru:	AO Zádub
Časový rozsah:	1892-1939
Počet evidenčních jednotek:	3 (2 úřední knihy, 1 mapa)
Počet inventárních jednotek:	3
Rozsah bm:	0,05
Stav ke dni:	22. července 2010
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl 22. 07. 2010 čj. SOAP/090-0433/2010